

1

Alles was gewoon. Er liepen gewone mensen op straat met gewone neuzen en gewone oren aan hun hoofd. De auto's toeterden normaal en de vliegtuigen den-derden boven de daken zonder dat iemand ervan op-keek. Het was een dag die niemand zou onthouden omdat alles zo verschrikkelijk gewoon was.

Tot er een vogeltje op Florians hoofd ging zitten, want dat veranderde de zaak.

'Kijk nou eens Jelle!' riep Florians moeder naar Florians vader. 'Kijk nou eens wat er op Florians hoofd zit!'

Ze zaten in de achtertuin omdat het tamelijk mooi weer was met witte wolken en soms wat grijze. De lucht ertussen was blauw met vliegtuigstrepen er-door. De weerman op de televisie had voorspeld dat het zou gaan onweren, maar de onweersbuien bleven boven België hangen en bereikten Nederland niet.

Jelle keek over zijn krant naar Florians hoofd. Hij dacht lang na. 'Het is een mus,' zei hij.

'Ja dat weet ik ook wel,' riep Florians moeder, die

Mieke heette, 'maar hij zit op Florians hoofd.'

Jelle staarde naar Florians hoofd. Het was een vreemd gezicht. Het was een gewone mus en Florians hoofd was ook gewoon. Het was ongewoon dat die gewone mus op Florians hoofd zat.

Jelle zuchtte diep. 'Ik dacht dat we vandaag een normale dag zouden beleven,' zei hij. 'Een dag met niks bijzonders en dan gebeurt er dit.' Hij probeerde verder te lezen, maar het ging niet. Hij keek telkens over de rand van de krant naar Florians hoofd.

Florian had rood haar. Het was echt verschrikkelijk rood. Hij werd er niet mee gepest omdat alle kinderen dachten dat het geverfd was. Boven op dat verschrikkelijk rode haar zat een mus. Florian zag er zelf niks van, omdat hij niet op zijn hoofd kon kijken. Hij voelde wat kriebelen, maar dat er een hele mus op zijn hoofd zat kon hij zich niet voorstellen. Hij greep naar zijn haar en de mus vloog op. Toen zijn hand weg was ging de mus weer zitten.

'Er zit niks op mijn hoofd,' zei Florian.

'Je moet je neerleggen bij de feiten Florian,' zei Jelle.

'Het is juist leuk zo'n mus op je hoofd,' zei Mieke. 'Hij staat je goed.'

'Wat zijn jullie weer grappig,' zei Florian. Jelle en Mieke maakten vaak grapjes omdat ze gevoel voor humor hadden.

'Kijk in de ruit van de tuindeuren,' zei Jelle. 'Dan kun je de feiten onder ogen zien.'

Florian keek naar zijn spiegelbeeld. Hij dacht eerst

dat hij er normaal uitzag, toen zag hij tussen zijn krullen iets bewegen. 'Er zit een vogel op mijn hoofd!' riep hij.

'Een mus,' zei Mieke. 'Je moet niet vogel zeggen als je weet dat 't een mus is.'

't Kan nóg preciezer,' zei Jelle. 'Het is een huismus, een *Passer domesticus* in het Latijn.' Florians vader had namelijk bijna overal verstand van. 'Vroeger was dat een gewoon vogeltje,' zei hij, 'maar ze worden zeldzaam in Nederland.'

'Alles wordt minder,' zei Mieke. 'Toen ik zo oud was als Florian werd je 's morgens wakker van het getijlp.'

'Dat waren nog eens tijden,' zei Jelle. 'Het is vast de schuld van de buitenlanders.'

Dat meende Jelle natuurlijk niet en zoiets zou hij buiten de deur nooit zeggen. Binnenshuis was het allemaal humor wat de klok sloeg, daar was Florian al lang aan gewend.

'Waarom doet ie dat?' vroeg Florian.

'Waarom doet wie wat?' vroeg Mieke. Ze was er met haar gedachten niet meer bij omdat ze plotseling zat te eppen.

Mus gelnd op Flrns hfd kmt dat zien prikte ze op haar mobiel.

'Waarom gaat die mus op m'n hoofd zitten?'

'Omdat ie je aardig vindt denk ik,' zei Mieke.

'Of omdat ie denkt dat je een struik bent,' zei Jelle. 'Je moet nodig naar de kapper.'

Florian keek voorzichtig naar de lucht en zag witte wolken voorbij dobberen. Eén ding is zeker, dacht hij, ik word later niet grappig. Goed onthouden.

‘Hij is verliefd op je haar denk ik,’ zei Mieke.

‘Mateloos verliefd,’ zei Jelle.

Florian wapperde met zijn handen boven zijn hoofd. Het was wel leuk zo’n mus, maar nu moest hij weer weg. Het was beter een gewone jongen te zijn, zonder mus. Hij werd later onderzoeker die moeilijke dingen onderzocht en dan moesten er geen mussen in je haar zitten.

Mieke hield op met eppen. ‘Waarom doe je dat nou? Zo meteen vliegt ie weg.’

Florian dacht na. Misschien was het goed de mus voorlopig te laten zitten zodat de mensen konden zien dat hij niet zomaar een jongen was zoals er zoveel waren. Dat ze later zouden zeggen dat hij als kind al behoorlijk bijzonder was. *Passer domesticus*, dacht hij, goed onthouden.

‘Ik moet altijd zo om je lachen,’ zei Mieke. ‘Weet je wat ik nou echt enig zou vinden? Als je later cabaretier werd.’

Florian deed zijn ogen dicht en kreunde. Hij had wel eens van die mannen gezien op de televisie. Hij had zin de mus van zijn hoofd te meppen, maar hij hield zich in. Het arme beest kon er niks aan doen dat er mannen waren op de televisie die leuk deden.

‘Wacht,’ zei Jelle, ‘ik maak er een foto van.’ Hij legde zijn krant op de tuintafel en liep het huis in.

‘Ja!’ riep Mieke. ‘Leuk voor later.’

Daar dacht Florian over na. Leuk voor later, dacht hij. Eigenlijk is het nu alweer later dan daarnet, dus is het altijd later.

De tijd verstreek.

Jelle kwam terug met zijn fototoestel. Hij keek door de zoeker.

‘Op een foto staat de tijd stil,’ zei Florian. ‘Dus eigenlijk staat er op een foto iets dat niet bestaat.’

‘Klik,’ zei het fototoestel.

‘Zo,’ zei Jelle, ‘dat staat erop, maar wat zei je?’

‘Niks,’ zei Florian. Hij liep langzaam de tuin in. De mus bleef zitten en zei ‘tjilp’, meer niet. En toch begreep Florian dat je over die ene tjilp een boek kon schrijven. Het was een tjilp van jewelste omdat het waarschijnlijk de eerste tjilp was die ooit vanaf een menselijk hoofd werd gezongen.

‘Heb jij ooit zoiets meegemaakt?’ vroeg Mieke aan Jelle.

Jelle vouwde zijn krant op en trok rimpels in zijn voorhoofd.

‘Nee hè,’ zei Mieke. ‘Zoiets heb je nog nooit meege maakt.’

‘Nee,’ zei Jelle. ‘De vraag is of het daarom onge woon is. Stel je voor dat er één keer per jaar een vogel op iemands hoofd gaat zitten, is het dan onge woon? Of één keer per maand? Waar ligt de grens? Hoe vaak moet iets onge woons gebeuren voor het gewoon wordt?’

Florian wist precies wat er aan de hand was. Hij moest onmiddellijk wat zeggen, anders kwamen zijn ouders in een goed gesprek terecht en dan kwam hij er niet meer tussen.

‘Nou...’ begon Mieke.

‘Gaaf ie nou nooit meer weg?’ riep Florian een beetje te hard.

Mieke en Jelle keken hem aan alsof ze hem voor het eerst zagen. Florian zag ze denken: het kind moet aandacht, het kind heeft een vogel op zijn hoofd.

‘Natuurlijk wel,’ zei Mieke. ‘Hij moet toch eten?’

‘En drinken,’ zei Jelle. ‘En boodschappen doen. En naar zijn werk.’

‘O ja,’ zei Florian. Hij keek in de ruit van de tuindeuren. De mus keek nieuwsgierig rond. Hij rekte om de beurt zijn vleugels uit en daarna begon hij zijn kop te krabben. Hij had toch geen vlooien?

‘Ik heb wel eens gehoord dat je van vogels enge ziektes kunt krijgen,’ zei Mieke.

‘De papegaaienziekte,’ zei Jelle.

‘Ik bedoel iets anders,’ zei Mieke.

‘Kippenpest? Vogelsnot? Veerluis? Vliegangst?’ vroeg Jelle.

En zo kletsten ze maar door. Florian dacht: Ik ben overal tegen ingeënt.

Hij keek weer in het glas van de tuindeuren. De mus zat op zijn buik en het leek net of hij sliep. Zou hij mee naar binnen gaan? dacht hij. In een echte spiegel kan ik hem beter zien.

‘Misschien komt het van de opwarming van de aarde,’ zei Mieke.

‘Wat?’ vroeg Jelle.

‘Dat de vogels te moe zijn om te vliegen,’ zei Mieke. ‘We moeten de auto wegdoen.’

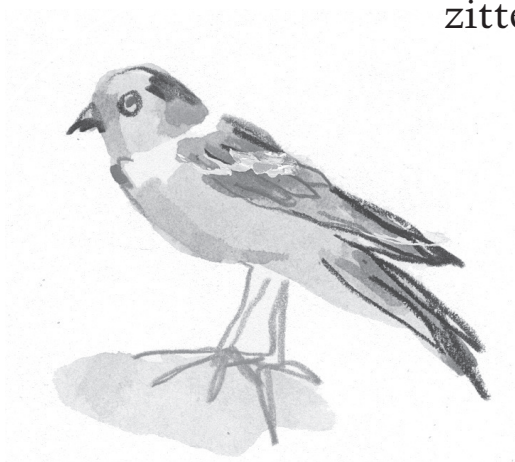
Jelle begon onverwachts te lachen dat het kraakte. Hij leek op een startende auto die niet wil starten. Dat gebeurde wel meer, dat hij plotseling in de lach schoot en dat hij bijna stikte.

‘Zou die mee naar binnen gaan?’ vroeg Florian.

‘Ik weet niet,’ zei Mieke, ‘ik heb nog nooit zo’n rare sijs gezien.’ Ze klopte Jelle met een holle hand op zijn rug, want als je iemand op zijn rug klopt die bijna stikt moet je dat met een holle hand doen.

Het was al met al een ongewone dag geworden, maar bij de burens was er misschien niks gebeurd. Dat zou best kunnen. Het ongewone is soms plaatselijk, net als onweer dat boven België blijft hangen.

Florian stapte voorzichtig de keuken binnen, maar dat ging de mus te ver. Hij sloeg zijn vleugels uit en vloog recht omhoog naar de dakgoot. Daar bleef hij zitten en keek naar beneden.

‘Hij is weg!’ schreeuwde Florian. Het was een akelig gevoel dat de mus weg was, want zijn hoofd voelde zo leeg als een landingsbaan. Hij stapte gauw weer de tuin in.

Toen gebeurde er een wonder. Het musje zag hem en liet zich uit de dakgoot vallen. Hij zag eruit als een donzen balletje met vleugels en poten. Hij landde met gestrekte pootjes op Florians hoofd, zijn nageltjes prikten in Florians huid.

‘‘t Is ongeloofelijk,’ zei Jelle.

‘Wat is er met dat malle beest aan de hand?’ vroeg Mieke.

De mus was natuurlijk geen mal beest. Hij had diepe gedachten, veel dieper dan andere mussen. Daarom deed hij dingen die andere mussen niet doen. Deze mus had in Florian iets herkend, dat kon niet anders. Op een of andere manier wist deze mus dat Florian ook diepe gedachten had en daarom was hij op zijn hoofd gaan zitten. Het leek een wonder, maar het was eigenlijk logisch.